

Uppt. av Sven Liljebäck

—1825—

efter Ala Svensson

i Farabod, Karaboda

Kyphult Blekinge l.

Distriket.

Anmärkingar:

Ho som kallat,
"mjölken" "Ela Bengt"
släkt sägen.

(9 sid.)

När de skulle kalva, skulle de ha varit
och stå under och omkring kon, så att inte
något skulle töra komma nära henne och göra
skada.

När de hade köpt en ko och ledde in den i
stallet, så tog de jorden. Den som tog det rista
fiotet utanför tricket, och kastade in den
efter henne och sade: "När ska du vara, och
när ska du allri trä mera än denna jorden".
— Det var ju att hon inte skulle trä.

Så kunde de ta en brödskeiva i handen, när
de skulle trä på sig tröjan. De (som den i
(vård!))

Anden, meda de trädde de genom tröjans,
och gav den redan till lera, som de hade lärt,
det ma ordens för att ha inte skenue till.

Prohibitions magi: skyddet, 1825

3. 3

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av *Sven Lijssell*

efter *Ola Swenson*

i *Käseboda. Blekinge*
-1725-

Anmärkingar:

När de skulle hära av mjölke till nabon,
så skulle de teora mer något av stes eller odin^o
måga saltkon, så inga skulle kunna skända
mjölke. — Det var e del, som fick stes för
att ta mjölke för andra.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J

[Faint handwritten text, possibly a list or notes]

[Faint handwritten text, possibly a list or notes]

Personsjö: "Johanna Bengt" 1825

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

4.

4

Uppt. av Svan L'G'chell

efter Ola Svensson

i Kåreboda, Blekinge

— 1715 —

Anmärkingar:

"Johanna Bengt" ~~hvar~~
~~var en~~ ~~skickad~~ slätt
sägare.

(6 sid)

Det är omkring hundra år sen Johanna Bengt levde. Hon var född i Svaneå och kom till Farabol som tjänsteflicka. Där blev hon bekant med en bondson. Han hette Povel Olsson. Och de gifte sig. De levde en oavstänligt liv. Han sög, och hon började hoga med en drömmare, Hansson Bolman. Han försökte sin man, och det gick bra. Men några månader efter skulle hon försöka göra av med sin två toser med arsenik, för att de skulle bli ensamma, hon var påtsmanen. Men de ene, hon vant beräknat, för hon blev vid liv. Men det vant inte de andra, på den dag. Men så var det en hundra år, som röjde saken. Han skickade

8.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

upp ryget om dag. Det var e sluddare, som oer ar
 sag'et. Man gick sanast till byen. Sen kom de dit.
 Det var honden Ola Håkansson, storbonden i byn, or
 Lill-Ola, som var broor till den, som Bengta var
 gift med. Ola sa: "Va ar det far natt du har ar
 ge di karna?" - "Ja ar mjalt", sa hon. "Det ar
 mit ante rationatigt med det karna", sa han or kom
 jingem i ~~potpan~~ mjaltkassen. De kunde han
 fluterunden i botten. Sen blev det yppat, ar bost
 hon farsittat hade manna or toserna. Far manna
 han gross upp, or de pittede fluterund i hovan
 orken. Hon blev kantad i farselkenagen.
 Hon skylde aut i hetsmannen. De blev han orken
 farselad. De pittede fluterund i hovan orken
 hovan. Men han nekade. Det man gick oskyldig
 till stygstocken. Far de skylde i henne, ar hon
 hade stoppat dit i hovan orken. De blev
 halskuggen pittede toer med Vikaljungar mellan
 Solvesby or Karlham.

Släktregister: Marcel⁸²⁵ Hansson.

6

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av Sca Lijebled

Anmärkingar:

efter Ola Svensson

i Kåreboda, Blekinge

-1725-

Haukon i Falskult var redit trollaktig. Han
hackade tjärved i skogen. Men det var smågubbar,
som hackade åt honom. Troll var det. De kallade
dem Haukens tjärvehackare. Han nyttade dem
till sitt arbete.

Sonen hette Harald. Han och Erik var bröder. De
bodde båda i Falskult. Där är Måns född. Han
var son till Harald.

Harald såg i legenden om märket, att källingen följde
tag i haken hemma hos en. Han ut och spände för
hästen. När han kom hem, var huset fullt med
smågubbar. För det går inte så lätt att man
fyller på såna. Men han visste nog, att han hade
en rundstappa full med linfrö och den valde
han ut över en trappa. "Kodde nu opp det!" sa

han. De fick smågubbeans göra. Sen maatte han bort
dom. Han hade de ens fjärdedelen av svartkonstboken.
En fjärdedel fanns i Traumåls. Den hade riksdagsman
Lars Månsson i Traumåls. Var de and. fjärdedelen
fanns, vet jag inte. De har sedan blivit såulade.
De skulle försöka bränna upp den eller sänka den. Det var
konsistoriet, som ville bli av med den. De maglade
de fast den i en tjock bordsleiva av elke i Lunds
domkyrka med en järnaxel genom vart hörn. Där finns
den än.

Det var en beving, som var ute om skara såd at
Hauud. Han tyckte om skaran och tog den med sig,
jag tror ville nyttja de mennas. Men om manon, när
han vaknade och stode ut och kastade sitt petter,
stod ho' där på trappan med skaran i handen, och
kunde ingenstans komma. Han sov och visste inte,
att hon stod där. "Det var rätt, att du kom hem
med skaran igen," sa han. De vaknade hon och sinner
hem igen.

De försökte sig på vägen för honom med. För de
hade ut vägen för sin bleking. Men de fick
att vara hemmet.

1825 8 2.8

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av

Anmärningar:

efter

i

Han maatte opp e kvinna f^o kyrkogården. Det var
 en hvarmska, som hade vant sig illa med en
 kvinna nit e förlösning. Kvinnan sa: "Du skal
 ha skäll, om det inte bli färdi pⁱ i dit". Han
 dog. Då begynte hvarmskan tyne bort lite te^l
 likes. Han begynte tänka p^o desse h^o orden. Han
 tänkte, att om han truffade kvinnan igen, så skulle
 han bes förs. Di^o side han til Harald og had bren
 nare opp de dode. Det gjorde han. Men h^o h^o
 hvarmskan fik se henne, så gick hon fram så langt
 hon torde og spottede p^o henne og sa: "Tvinali,
 du aⁱ p^o lajer, så du kan gärna bli d^o du aⁱ".
 För de andre skus fik inte Harald mer henne
 igen i graven. De fik kalle p^o prästen. Han

kon är manade mer hemre. ~~igen i frasan~~ Men det
var nog inte med de onda anden. — Det ha skett
j^o mi tⁱ. För j^o minns tⁱ är med hvarmarsten.

Sonen Magnus kunde också e hel del smäsa-
lar. Hade han sätskepp om e annan stigit borde
är han flyttat ut han hade tungt lass, så kunde han
flytta över sitt lass j^o bondens vagn, men det synts
ju inte. Gick hjulet sönder, så trängde oxen i j^o
luften, och det gick lika bra. D^o hade han en liten
subbe, som gick under och höll det opp. — Han bodde
i Långsjöåla i Korabergs län.